

Vzpomínky na práci v epidemiologickém ústavu

Když jsem byl přijat do UEM, neměli tam ještě dokumentační oddělení; to bylo zřízeno až někdy na podzim 1956, kdy mi také byl vyměřen vyšší plat. (Nastupoval jsem se směšně nízkým, protože bylo nutno čekat na resystemizaci. K mým povinnostem náleželo také starat se o tzv. „cirkulace“, tedy o každých 14 dní sestavovaných souborů nových časopisů, většinou zahraničních. Sestavováním a přípravou k „cirkulaci“ každého souboru po všech ústavech bývalého zdravotníka byla pověřena knihovna SÚKLu, kterou vedla hlavní knihovnice paní Baziková, ale prof. Raška si prosadil, že cirkulace začínala právě od nás, tj. v ÚEM. A mou povinností bylo pro ohlášenou „cirkulaci“ zajít do knihovny v budově SÚKLu, přenést ji do budovy ÚEM (když toho bylo hodně, šel jsem dvakrát, později jsme šli dva, to když už nás bylo víc) a v sobotu před polednem celou donést před budovu, kde už stálo osobní auto (zprvu Volha) ředitele. Musel jsem si vyzvednout klíče od auta u sekretářky ředitele, umístit celou cirkulaci na zadní sedadla Volhy, pak automobil zase zavřít a klíče vrátit paní sekretářce. Vše muselo být připraveno opřed odjezdem ředitele z ústavu. V pondělí jsem zase, upozorněn telefonicky paní sekretářkou, musel zajít pro klíče od auta, celou cirkulaci odnést do dokumentačního oddělení a pečlivě prohlédnout, neboť do většiny časopisů byly zastrkány jednak předem v tiskárně vytištěné žádanky o separátky, lístky s upozorněním, že text musí být okamžitě zkopírován nebo ofotografován, aby byl řediteli k dispozici co nejdříve, a pak mnoho lístků s příslušnými pokyny, kdo z vědeckých pracovníků si ten či onen text musí co nejdříve přečíst a tak připraven přijít rovněž hned za ředitelem (pochopitelně po ohlášení) a obsah článku s ním prodiskutovat, eventuálně se závěry, co je nutno i prakticky hned podniknout. Docent, později profesor Karel Raška přes zbytek soboty (to se ještě pracovalo) a přes neděli celou cirkulaci přečetl a zastrkal do ní všechny ty lístečky a poznámky. Na mne udělalo obrovský dojem, protože až do té doby jsem nikoho neměl možnost tak zblízka pozorovat; byl jsem zkrátka ohromen ředitelovou pracovní energií. A k tomu přistupovalo ještě i to, že prof. Raška si vedle „ředitelny“ nechával také svou zvláštní laboratoř, kam chodil dělat pokusy – laboratoř byla součástí oddělení pro streptokoky, jemuž zprvu velel doc. Zahradnický, který však brzo přešel do Plzně, kde se stal profesorem. Oddělení potom vedl RNDr. Rotta, který v době, kdy ředitel sám neměl na laboratorní práci čas, zapojil obě jeho laborantky do svého týmu. Musím přiznat, že mi Raškova obrovská výkonnost mimořádně imponovala a že jsem mu i jako pouhý dokumentátor byl zcela oddán. Na druhé straně se zase Raška rád „vytahoval“ svým „vedoucím dokumentace“ (Raška měl jednu přednášku před akademiky, a mne si k tomu vzal jako toho, kdo mu promítal diapozitivy, ačkoliv jsem měli fotografa); brzo také bylo přijato několik dalších pracovníků a později i pracovníc, a už nedlouho po mém nastoupení byla pod mé vedení svěřena i fotolaboratoř (v jednu dobu mělo dokumentační oddělení až 12 pracovníků a pracovníc, ale jen prozatímně, časem byly dvě pracovníc s vysokoškolským vzděláním přeřazen jinam).

(Písek, 151029-2.)